

РЕШЕНИЕ

№ 6015

гр. София, 02.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 19.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Христо Минев

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **2429** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 4 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на М. Й. М., ЕГН [ЕГН] от [населено място], с адрес за призоваване [населено място], [улица], ет.2, ап.12, срещу Заповед №303 от 06.02.2020г. на м.автоконтрольор в 01 група, в 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – „временно отнемане на свидетелството за управление“.

В жалбата е посочено, че издаденият административен акт незаконосъобразен поради противоречие с процесуалноправните и материалноправните разпоредби. Твърди се, че заповедта е издадена от некомпетентен орган, не притежава съдържанието предвидено в закона и нарушението не е ясно и точно описано.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя поддържа жалбата на изложените в нея съображения.

Ответникът по жалбата чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на жалбата. Моли да бъде отхвърлена.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и доводите на страните, счита за изяснено от фактическа страна следното:

От приетите по делото доказателствата (Акт за установяване на административно нарушение № 723811 от 06.02.2020г.Талон за изследване №0058347, издаден и връчен на жалбоподателя на 06.02.2020г.Протокол за ПТП №1771008/06.02.202г.,

Наказателно постановление № 20–4332–001567 от 14.02.2020г. на началник група към СДВР, отдел Пътна полиция, Справка от картон на водача М. Й. М., Заповед №513з – 1618/26.02.2018г. на Директор на СДВР, Заповед №81213з – 1524/09.12.2016г. на Министъра на Вътрешните работи на Р България, Заповед № 81213 – 1496/06.12.2016г. на Министъра на Вътрешните работи на Р България, Министъра на Вътрешните работи на Р България Заповед № 513з – 5073/21.07.2015г. на Директора на СДВР, се установява, че на 06.02.2020г. около 01.30часа в [населено място], на [улица], управлявал л.а.“Ауди“ с рег. [рег.номер на МПС] , регистриран на името на водача от [населено място], към [улица]и до №179 поради движение с несъобразена скорост и със състоянието на пътя няаавлоза в насрещната пътна лента и реализира ПТП в снегорин с рег. [рег.номер на МПС] . Произшествието е било посетено от служители на МВР, които извършили проверка. В хода на същата жалбоподателя отказал да бъде изпробван за употреба на алкохол с техническо средство „Алкотест Дрегер“ с № 0213. На жалбоподателя е бил издаден талон за медицинско изследване № 0058347 за МБАЛ „Св.А.“, но същия не е дал кръв за извършването на алкохолна проба.

Върху талона е отразен час и дата на връчване – 03.40 ч. на 06.02.2020г. В талона е посочено, че водачът следва да се яви в МБАЛ „Св.А.“ до 40.00минути след връчването му. Талонът е подписан от водача без възражение. На водача е съставен АУАН № 723811 от 06.02.2020 г. за нарушение на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП и чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. Акта е подписан от водача без възражение.

От жалбоподателя не са представени доказателства, че се е явил на изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта. На основание чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП с процесната заповед по отношение на водача е приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление“. Заповедта е връчена на 06.02.2020г. Жалбата е подадена по пощата на 20.02.2020г. видно от поставеното пощенско клеймо.

В съдебното производство свидетели не са били допускани и разпитвани.

От ответника е представена Справка картон на водача М. М. от което се установява, че на същия е издадено СУМПС и Контролен талон към него на 25.07.2018г. СУМПС е било валидно за категориите „В“, „А“ и „М“.

При така установената фактическа обстановка, съдът направи следните изводи от правна страна:

Жалбата е подадена срещу подлежащ на обжалване административен акт, от процесуално легитимирано лице и при спазване на срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Предвид изложеното жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Административният акт е издаден от компетентен административен орган, надлежно оправомощен със Заповед № рег. № 513з – 5073/21.07.2015г. на Директора на СДВР.

При издаването на Заповедта за ПАМ са спазени установената форма, административнопроизводствените правила, материалният закон и целта на закона.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага следната принудителна административна мярка (ПАМ): „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско изследване или с техническо средство, определящо

съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или е под въздействието на друго упойващо вещество, както и при отказ да бъде проверен с техническо средство или да даде кръв за медицинско изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца; при наличие на медицинско изследване от кръвна проба по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

В случая е безспорно установено, че жалбоподателят е отказал да бъде проверен с техническо средство за установяване на концентрация на алкохол, не е дал и кръвна проба за изследване наличието или липсата на алкохол, с което са изпълнени материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ. Посочените в нормата предпоставки са в съотношение на алтернативност (в този смисъл Решение № 3203 от 28.06.2011г. по адм. дело № 4719/2010г. по описа на АССГ, оставено в сила с Решение № 7267 от 22.05.2012г. по адм. дело № 14397/2011г. по описа на ВАС). Първата касае отказ за проверка с техническо средство, а втората - неизпълнение на предписание за медицинско изследване. В жалбата не се твърди, че жалбоподателя е бил обективно възпрепятстван да даде кръвна проба, но дори да беше направено такова възражение, то би било правноирелевантно, тъй като за изпълнение на хипотезата на правната норма е достатъчно осъществяването на една от предпоставките.

Неоснователно е оплакването, че ПАМ е неясна и с липса на изложена фактическа обстановка. ПАМ е издадена на основание съставения АУАН за констатираното нарушение, в който е описана фактическата обстановка, същия е надлежно връчен на жалбоподателя и той го е подписал без каквито и да било възражения.

За съдът е ирелевантно обстоятелството, че наказателното постановление не е влязло в сила към датата на издаване на заповедта, същото е издадено осем дни след издаването на заповедта за налагане на ПАМ, тъй като процесната ПАМ е с превантивен характер.

При този изход на делото в полза на ответника следва да бъдат присъдени разноските по водене на делото, но доколкото такива не са били поискани, съдът не следва да се произнася.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. последно от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Й. М., ЕГН [ЕГН] от [населено място], с адрес за призоваване [населено място], [улица], ет.2, ап.12, срещу Заповед №303 от 06.02.2020г. на м.автоконтрольор в 01 група, в 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – „временно отнемане на свидетелството за управление“.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

